SENTINELA

ANUL IV, Nr. 28
11 Iulie 1943

GAZETA OSTĂȘEASCĂ A NAȚIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — București
TELEFON: 3.96.62

IADUL BOLȘEVIC

In Capitală s'a deschis o mare expoziție anti-comunistă cu prilejul împlinirii a doi ani dela intrarea noastră în războiul contra bolșevismului. Sunt expuse aici multe din documentele și lucrurile găsite în Rusia Sovietică, din care reiese, fără putință de desmințire, toate crimele și distrugerile făptuite de bolșevici.

Zilnic se perindă prin această expoziție mii de cetățeni care, după ce văd grozăviile iadului bolșevic, pleacă pe deplin încredințați că, numai prin răpunerea definitivă a dușmanului dela răsărit, ne vom putea salva viața celor dragi, civilizația europeană și credința în Dumnezeu.

„SENTINELA"

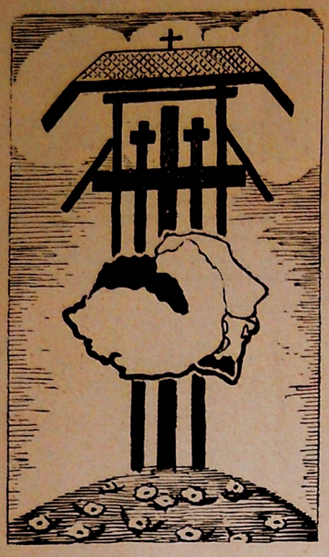

Crezul ostaşului

1. **Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.**
2. **Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc viaţa pentru hotarele ei.**
3. **Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.**
4. **Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.**
5. **Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în război şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.**

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

D. PROF. M. ANTONESCU A VIZITAT ITALIA

D-l Profesor Mihai Antonescu, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, însoţit de d-l prof. Al. Marcu, subsecretar de Stat la Ministerul Propagandei, şi alţii, a sosit în ziua de 29 Iunie în Italia, fiind invitat de guvernul italian.

Primit la graniţa Italiei de către d-l Bastianini, subsecretar de Stat al Ministerului Afacerilor Străine al Italiei, d-l vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri a fost întovărăşit până la Rocca delle Caminate, unde d-sa a avut lungi şi călduroase convorbiri cu Ducele Mussolini în spiritul de prietenie ce leagă România şi Italia.

Discuţiile ce au avut loc au fost duse în legătură cu mersul războiului, constatându-se o perfectă înţelegere

A doua zi dimineaţa Papa Pius al XII-lea a primit la Vatican, în audienţă de o oră, pe prim-ministru al României, iar în după amiaza aceleeaşi zile, d-l prof Antonescu a fost primit în audienţă de Alteţa sa Regală Principele de Piemont, moştenitorul tronului Italiei, căruia i-a înmânat Ordinul „Mihai Viteazul" cl. I din partea Majestăţii Sale Regelui Mihai I al României

A treia zi, d-l prim-ministru Antonescu a fost la reşedinţa de vară dela San Rossore a Majestăţii Sale Impăratului Victor Emanuel al II-lea, care l-a primit într'o lungă audienţă.

Cu acest prilej, d-sa I-a predat ordinul „Regina Maria" din partea Majestăţii Sale Regelui Mihai al României.

După terminarea vizitelor în Italia, d-l prof. Mihai Antonescu s'a înapoiat în ţară.

Credinţa şi isbânda

Popoarele îşi creiază singure istoria. Dar pentru a făuri o istorie în care generaţiile următoare să poată răsfoi cu drag, neamurile acelea, trebue să se străduiască, să muncească, iar nu să pândească din umbra nevolniciei cutropirea şi robirea altor neamuri.

Poporul român, aşezat în arcul carpatic şi la răspântia dintre o lume paşnică şi alta cu ambiţiuni de cotropire, a putut rezista cu toată tăria caracteristică rasei, a zăgăzuit şi a biruit toate încercările de cotropire pe care le-au deslănţuit duşmanii de moarte ai fiinţei noastre naţionale. Şi la toate aceste împotriviri ale noastre, am fost stăpâniţi de o credinţă nestrămutată, credinţă pe care, dacă un popor nu o are, moare.

De aproape doi ani suntem încleştaţi într'o luptă aprigă cu un duşman care nu cruţă nimic în drumul lui de expansiune şi care a pus mai presus de tăria credinţei, tăria armelor.

Armele însă se strică, se topesc sau ruginesc, credinţa însă rămâne şi luminează ca o făclie drumul spre izbândă.

Poporul rusesc a sacrificat în cei 25 de ani ai regimului comunist milioane de vieţi pentru a ridica stive uriaşe de armament şi muniţii ca apoi să dea drumul tăvălugului bolşevic peste toată ordinea socială a Euorpei şi peste suflul de credinţă al atâtor popoare.

Aruncând în lupte, fiare cu chip de om, n'au cruţat nimic din aşezările omeneşti: biserica, şcoala şi căminul.

Toate străduinţile lor însă s'au spulberat căci s'au isbit de zidul de granit al voiniciei noastre.

Prin avântul tineresc al ostaşilor noştri care luptă alături de camarazii germani, am reuşit să îndepărtăm pericolul de graniţele noastre.

Şi ei nu vor avea răgaz până ce nu doboară hidra comunistă.

Gândul nostru sboară departe şi le aduce bravilor noştri ostaşi cuvinte de recunoştinţă pentru lupta dreaptă şi dârză pe care o duc, căci ei continuă lupta pe care cruciaţii au dus-o împotriva acelora care au mai încercat să frângă semnul crucii.

Ca şi în trecut, Românii vor învinge, pentrucă luptă pentru pământul strămoşesc, pentru creştinătate şi pentru ordinea europeană.

S.

PLANUL BOLŞEVICILOR SE SURPĂ

Adunând bandiţi, calăi şi cu tâlhari în gloate,
Au pornit spre cucerirea neamurilor toate,
Pentru-a stăpâni, cu ură şi cu duşmănie,
Chiar şi'nfloritoarea noastră seminţă Românie.
Şi'ndreptând în contra Crucii, înverşunaţi, războiul,
Au împins, cu dor de crime şi amor, puhoiul,
Socotind că dracul care este meşter lare,
Le ajută să cuprindă lumea asta mare
Dar cu noi oricine-a vrut cândva să se măsoare,
Uneltind să ne răpească mândrele ogoare,
Şi-a găsit aici sfârşitul pentru veşnicie,
Căci românul, umilit sau rob nu vrea să fie.
Pe vitejii luptători mereu îi arde dorul
Ca să urce către slăvi de glorii tricolorul,
Iar armata lui Stalin, ce s'a crezut deşteaptă,
Va ieşi învingătoare la... Sfântul aşteaptă.

Soldat N. A. MARAC

Deşertăciunea deşertăciunilor

Multe din organizaţiile burgheze au fost, până mai ieri pentru sovietici, nu ordine şi disciplină, ci deşărtăciune.

„Tovărăşia" era formula cea mai convenabilă. Ea înlesnea tuturor celor aruncaţi de valurile politicii în situaţii înalte, să-şi ascundă găunoşia.

Dar, cum toate obosesc şi îmbătrânesc, sub greaua povară a vârstei, a îmbătrânit şi regimul comunist. Legile aspre ale naturii nu tolerează formula tovărăşiei.

Comunismul a intrat în perioada maimuţărelilor Ca un hârb netrebnic, ideologia comunistă e mereu cârpită, când într'o parte, când într'alta, doar-doar şi-o mai găsi răsunetul din vremurile când gâlgâitul sângelui impunea regimul.

Ultimele reforme, copiate după statele burgheze, sunt acelea ale ierarhizării diplomaţiei şi ale reîntroducerii epoleţilor în armată.

Gradele au început să nu mai fie deşertăciuni pentru rătăciţii dela Moscova.

„Tovarăşii" vor avea de acum grade în diplomaţie, după cum vor avea însemne speciale la gradele din armată.

Profitorii regimului comunist, temători că generaţiile noi ar putea să le smulgă căştigul revoluţiei din mâini, îşi iau măsuri.

Şi aşa, încet-încet, regimul comunist vrea să-şi trăiască puţinele zile ce i-au mai rămas, după codul manierelor burgheze.

Pentru cei care privesc însă de departe tot desmăţul dela Moscova, abia acum văd cum apare în toată goliciunea deşărtăciunea regimului comunist.

S.

NUMĂRUL dezertorilor bolşevici creşte

In toate sectoarele frontului de răsărit, activitatea de curăţire împotriva bandelor comuniste d n spatele frontului a putut fi continuată cu succes.

In aceste lupte s'au distins în mod cu totul deosebit formaţiuni de voluntari ruşi, care s'au pus la dispoziţia înaltului comandament german şi se luptă vitejeşte, sub div zia „Războiu împotriva comunismului".

In ciuda grelelor condiţii atmosferice şi de teren, s'a reuş t să se nimicească numeroase bande sovietice, care nu stinghereau numai legăturile din spatele frontului german, ci reprezentau şi o permanentă primejdie pentru populaţia civilă.

Intr'o tabără a band ţilor au fost găsite mai multe sute de vite, pe care bolşevicii le furaseră în cursul unei devastări a unui sat din apropiere, situat într'o pădure.

Un alt fapt grăitor pentru felul de gândire în armata sovietică este că numărul dezertor lor din armata bolşevică creşte fără încetare, venind în liniile germane în fiecare noapte şi ceând să fie înrolaţi pentru a lupta contra bolşevismului. Deşi comisarii şi comandanţ i sovietici fac tot ce le stă în putinţă pentru a împiedeca pe soldaţi să dezerteze, totuşi în ultimele şase săptămâni peste 10.000 de soldaţi roşii au reuşit să ajungă în liniile germane.

In majoritatea cazurilor, dezertorii se găseau într'o stare de subalimentare atât de rea, încât trupele germane trebuiau întâi să-i aprovizione ze pentru întremare şi numai după aceea erau transportaţi în lagăre de prizonieri. Aceste lagăre de prizonieri au devenit adevărate centre de recrutare a voluntarilor pentru formaţiunile de voluntari ruşi, care luptă alături de trupele germane, formaţiuni care sunt nu numai completate cu foştii soldaţi roşii, dar chiar alcătuite în general de aceşti dezertori din armata bolşevică.

Numărul total al voluntarilor ruşi se r dică în prezent la multe sute de mii de oameni. Toţi sunt conduşi de ofiţeri şi subofiţeri ruşi. Armata germană se ocupă numai de supravegherea generală a acestor formaţ uni şi trimiterea lor în misiuni speciale.

Azi, un obiect găsit e o primejdie de moarte. Duşmanul ţi l-a trimis din aer sau prin agenţii săi pentru a te răpune.

ROMÂNIA CREAZĂ LUMEA

Vedeniile dela expoziția anticomunistă

Asociația Româno-Germană, cu prilejul împlinirii a doi ani dela pornirea războiului împotriva bolșevicilor, a organizat în Capitală, în Palatul Culturii din Piața Senatului, o expoziție anticomunistă, la care Ministerul Propagandei Naționale și-a dat toată silința ca materialul expus să se prezinte în condițiuni superioare tehnice și artistice.

Printre miile de vizitatori ce se perindă zilnic, am intrat și noi, în tăcere, cu fața gravă, par'că am fi vrut să pășim în vârful picioarelor, să nu tulburăm liniștea miilor de morți ce îi zărim înșiruiți în fotografii uriașe, făcute după documentele găsite în Rusia Sovietică.

Iată, vedem dela început cum a îndrăznit bolșevismul să pue stăpânire peste popoarele îndobitocite ale Rusiei. Haimanalele internaționale ale lumii, în unire cu o ceată de ucigași fugiți din ocne, au prins un moment prielnic în șovăiala imperiului țarist, slăbit de păcatele lui și prin crimă și groază au impus regimul comunist.

Din vizuina blestemată a Moscovei, asemenea unei imense caracatițe, vrea bolșevismul să-și întindă brațele de șerpi asupra întregului pământ, reușind să găsească prin acțiunea Komiternului, cozi de topor aproape în toate țările.

Mai ales în Europa, după ce năvălise asupra Finlandei și Țărilor Baltice, după ce ne luase nouă Basarabia și Bucovina, comunismul ar fi pătruns, dacă nu era puternica armată germană, care în unire cu ostașii români și aliați, s'a încumetat acum doi ani să pornească asupra fiarei, stăvilind-o în bârlogul ei.

In prima parte a expoziției anticomuniste vedem ce prăpădenie a făcut bolșevismul în răstimpul unui sfert de veac. Mii și milioane de ființe nevinovate au fost ucise de călăii guvernului comunist, care nu au nimic sfânt, nu respectă nici viața omului, nici cinstea căminului, nici credința în Dumnezeu.

Astăzi, când avem putința să cunoaștem adevărul asupra traiului din „raiul bolșevic", lumea se poate convinge, chiar din documentele sovietice, că faptele comise sub regimul comunist întrec în grozăvie orice închipuire...

Omul-fiară a izbutit să depășească prin cruzime toate sălbăticiunele pădurilor.

Observăm în fotografiile din prima parte a expoziției oameni schingiuiți drăcește, în felurite chipuri, episcopi cu pielea capului sfâșiată, cetățeni pașnici cu limba smulsă, înși tăvăliți în butoae cu cuie și atâtea alte scornituri de tortură, încât Satana însuși și toate slugile sale încornorate ar putea să ia lecții dela bolșevici.

Nu mai amintim de orașele prefăcute în ruine, de bisericile transformate în grajduri, de odăjdiile preoțești făcute straie pentru comedianți.

Ca o întregire a acestor vedenii de apocalips, cete de copii cerșetori cutreeră Rusia în lung și lat, ca haitele de câini flămânzi.

E bine să aflăm aceste lucruri în tot adevărul lor, ca să ne dăm seama că în timp ce populația îndura mizeria neagră, statul bolșevic pregătea mii de tancuri, tunuri și avioane pentru a porni năvălirea contra lumii.

Se cutremură carnea pe tine când în filmul ce rulează în expoziție vezi în catacombele Odesei oameni mâncând pe aproapele lor.

Acolo, departe, în stepele răsăritului pândește ochiul însângerat al bolșevismului, răspândind groaza și pustiul.

Aici, din pământul românesc începe lumea de ordine a Europei, pentru care ne luptăm noi astăzi, pentru a cărei siguranță au stat 20 de secole de pază străbunii.

„România, straja neadormită a Europei", iată gândul care te încălzește ca o rază de soare când ajungi în partea ultimă a expoziției, după ce ai străbătut înghețurile morții.

Progresul realizat sub domnia tânărului Rege și conducerea înțeleptului Mareșal, dovedește lumii că poporul român de viță latină se deosebește fundamental de hoardele ruso-mongolice, meritând locul de cinste printre celelalte State europene.

Expoziția anticomunistă din Capitală are darul de a lămuri în mod definitiv bariera dintre întunericul Asiei și lumina Europei, dovedind prin cifre și documente că lupta noastră de astăzi este sfântă și absolut necesară pentru existența neamului.

Ostașul român nu se teme de urgia comunistă, pentrucă el a mai scăpat odată Europa de bolșevism, în 1919, când a distrus în Ungaria, bandele lui Bella Kuhn.

Ostașul Român luptă și astăzi alături de camarazii din „Axă", pentru salvarea creștinătății europene, crezând cu tărie în victoria finală, în împlinirea sfintelor drepturi străbune.

I. VALERIAN.

Pionieri români de asalt, lopătând voinicește, atacă liniile bolșevice în Cuban

Jertfa căpitanilor în războiul sfânt

In ierarhia militară, gradul de căpitan stă la mijloc. El cuprinde bărbați abia trecuți de 30 ani, adică atunci când sunt în floarea vârstei și în deplinătatea puterilor morale și fizice.

Deaceea, căpitanii sunt nădejdea și inima armatei. Pregătirea lor militară se imprimă întregii unități pe care o instruesc și o comandă. Tăria lor sufletească se răsfrânge asupra tuturor oamenilor din companie, escadron sau baterie, care merg în rând cu dânșii la victorie și la moarte. Inițiativa lor trece ca un curent electric din om în om și răbufnește în viguroasă acțiune, în toată compania.

Dar în războiul pe care-l purtăm în răsărit, acești bravi bărbați au arătat Țării și lumii întregi, o nesdruncinată voință de luptă și o putere de jertfă neasemuit de mare. Comandanții de companii s'au identificat cu unitatea lor, s'au înfrățit cu ostașii lor, s'au contopit cu misiunile încredințate, au mânuit și pistolul și brandt-ul și tunul, secerând valurile dușmane. Căpitanii și unitățile lor au fost și sunt o stâncă de granit pe care fulgerele dușmanului nu le-au clintit, au fost și sunt un tăvălug care s'a răsturnat peste liniile inamice, spărgând cu piepturile lor cazematele, înfruntând cele mai crâncene baraje de foc, trecând peste râuri, străbătând stepele Rusiei și mereu în frunte, din Carpați până la Volga și până în vârfurile Caucazului, în cea mai glorioasă și cea mai măreață epopee pe care a trăit-o neamul românesc.

Fie că au fost infanteriști sau artileriști, vânători de munte sau cavaleriști, tanchiști sau geniști, aviatori, marinari și medici, căpitanii au fost, totdeauna în fruntea și lângă inima ostașilor pe care-i comandau.

Au avut misiunea de încursiune pe Prut și au executat-o vitejește, au avut de desrobit frații basarabeni, mulți dintre ei fiind născuți chiar pe pământul acestei provincii, au pornit cu având și i-au desrobit. Au luptat până au distrus cuibul de năpârci dela Odesa și Sevastopol, au dormit în gropi cu ostașii, au iernat în Crimeea și la Taganrog, au luptat la Kerci și la Harcov, la Issium, la Temriuk, la Anapa, la Krasnodar ori la Nalcik, la Cotelnicowo, ori la Stalingrad.

Pretutindeni, căpitanii au luptat în rând ca ostașii, au tras cu pușca mitralieră, au aruncat grenadele ca niște grenadieri, au căzut cu mitraliera în brațe în cesuri grele când mitraliorii au căzut la datorie, s'au jertfit, dar n'au dat un pas îndărăt. Au fost încercuiți cu unitatea lor și au luptat zile și nopți până le-a venit ajutor, ori au strâns oamenii, i-au îmbărbătat și au pornit năvalnic să rupă încercuirea.

Cei mai mulți sunt fii de țărani și au ajuns părinții sufletești și comandanții țăranilor ostași, dovedind aceeași dârzenie în luptă, aceeași putere de a răbda și de a trece peste orice piedică, peste orice greutate.

Căpitanii armatei române, fie activi, fie rezerviști, fie feciori de țărani, fie orășeni, născuți în Maramureș ori în Mehedinți, în Soroca ori în Constanța, au strălucit prin eroicele lor fapte și s'au jertfit pentru dreptatea și hotarele României.

Publicăm azi, simbolic, un șir de căpitani căzuți la datorie, ca numele și faptele lor să fie pildă pentru toți camarazii și pentru toți românii, care vor ști să lupte pentru tot ce e al nostru, dar să și slăvească memoria sfinților martiri care, în gradul de căpitan, din toate armele, pe uscat, pe apă și în aer, au pecetluit cu sânge dreptatea României.

Vladișirescu Nicolae.
Bogdan Nicolae.
Burducea Antoniu.
Barbu Mihail.
Giosu Dumitru.
Lascu Petre.
Constantinescu Dumitru.
Trandafir Vasile.
Tiulea Aurel.
Nichita Vasile.
Matei Marin.
Medrea Z. Ioan.
Rădulescu Mircea.
Militaru Dumitru.
Gronea Constantin.
Zamfir Vasile.
Barbu Constantin.
Gărbureanu Virgil.
Bilașcu Gheorghe.
Vântu I. Gheorghe.
Ionescu R. Gheorghe.
Cazacu Constantin.
Bucă D. Dan.
Roman Năstase
Popescu D. Mihail.
Panaitescu Vasile.
Rădulescu Pavel.
Etem Curat Mola Mușa
Moraru Ștefan.
Husărescu Constantin.
Atanasiu V. Victor.
Constantinescu Alexandru.
Stăncescu I. Alexandru.
Săraru I. Ștefan.
Iordan M. Alexandru.
Dragomirescu Constantin.
Med. Stiurner Carol.
Comșa Victor.
Iliescu Șarsilieni Gh. Ion.
Tomescu Șt. Nicolae.
Vonescu Emanoil.
Cosmovici Grigore.
Georgescu Gr. Emilian.
Cojan Nicolae.
Ștefănescu C. Marin.
Teodorescu Fianu D. Ioan.
Seceșanu I. Gheorghe.
Săvulescu I. Emil.
Stoicescu Aurel.
Achim Ioan.
Stolculescu Alexandru.
Isbășescu Gheorghe.

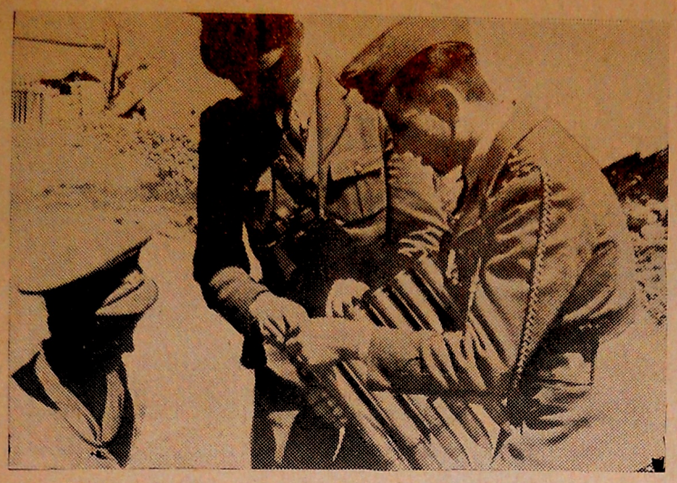

La o baterie română antiaeriană de pe frontul din răsărit

Războiul Sfânt al Românismului

In lungul istoriei noastre Rușii ne-au cotropit țara de multe ori.

„Vin muscalii"! devenise un strigăt unanim de spaimă, o amenințare egal de înspăimântătoare și pentru bătrâni și pentru copii.

Orânduirea unirii Basarabiei cu Patria Mumă din 1917, ne putuse da nădejdea într'o înlăturare a pericolului muscălesc; ne putuse face să credem că în vremurile de civilizație pe care începusem să le trăim, hoardele muscălești nu ar mai fi îndrăznit să iasă din matcă. Nădejdile ne-au fost însă înșelate.

Nu trecuseră dela unire decât 23 ani și Rușii au năvălit iarăși, puhoaie, întovărășite de nesfârșite coloane de tancuri, și ne-au răpit încăodată atât provincia Basarabiei cât și Nordul Bucovinei.

Ziua amarnică de 27 Iunie 1940, va rămâne neștearsă din mintea acelora care au sorbit din cupa destinului otrava umilinței și a scârbei fa mosului ultimatum sovietic.

Sovietele nici nu voiau să șadă de vorbă, deși un pact special de neagresiune stabilea raporturile dintre noi și ele și deși pactul acela fixa regularea pe calea arbitrajului a eventualelor conflicte.

Singuri, la răspântie mare de istorie, a trebuit să răbdăm un an întreg rușinea de a nu fi putut încrucișa cavalerește spada cu un dușman nemilos, de a fi fugit cu mâinile legate din fața puhoaielor năvalnice, de a nu ne fi străpuns inimile în ceasul acela de mare scârbă.

Dar momentul răzbunării naționale a sosit mai curând decât s'ar fi așteptat cotropitorii. Se împlinesc 2 ani de când mica, dar viteaza oaste românească, aliată cu puternica armată germană și italiană, a sdrobit jugul bolșevic și a spălat la 22 Iunie 1941, rușinea dela 27 Iunie 1940.

Avem dreptul să privim cu fruntea sus și cu mândrie legitimă bilanțul celor doi ani de luptă: am știut să ne jertfim și am știut să învingem. Jertfa noastră am văzut-o în acele cucernice tabele de generali și ofițeri de toate gradele, morți în fruntea ostașilor lor, în acele cimitire ostășești risipite pe drumul izbânzilor dela Prut la Volga. Mândria noastră e acolo în Kuban, unde ținem în loc valurile nenumărate ale unui dușman disperat; mândria noastră e acolo departe, fiindcă ne batem, nu în țara noastră, ci în țara inamică. Mândria ne este mare, fiindcă am reușit în acești doi ani de grele încercări să ne închegăm atât de strâns, atât de mulți în fața primejdiei, încât războiul pe care l-am dus în răsărit, a devenit războiul sfânt al Românismului.

Cele câteva mari etape ale acestui război vor rămâne pietre de hotar prin măreția jertfelor ostașilor, prin avântul lor, prin raportul de forțe dintre armata română și colosul sovietic.

La 22 Iunie 1941, ne aflăm în fața unui inamic ale cărui armate erau și numeroase și ca armament, covârșitor superioare armatei noastre. Ingropat în cazemate de fier și beton, acest inamic sălbatic și fanatizat, putea să facă cea mai desmetică risipă de muniție cu armele lui automate fără număr. A trebuit să-i cucerim sutele de cazemate, una câte una, cu baionetele, cu grenadele, cu piepturile ostașilor noștri.

Numai ei, numai ostașii știu cât spirit de jertfă au cheltuit pentru zdrobirea cuiburilor de năpârcă.

Spiritul lor de jertfă a fost însă răsplătit de Atotputernicul, în numele căruia au pornit războiul sfânt.

La 5 Iulie 1941, armata cucerea prin lupte îndârjite, orașul Cernăuți. In ziua de 17 Iulie, o divizie blindată română, intra în Chișinău.

Și Cernăuții și Chișinăul, capitalele strălucitoare de odinioară ale celor două provincii au apărut ostașilor noștri triste ruine, simboluri dureroase ale spiritului distructiv de care sunt animate hoardele dușmane. Cartiere întregi, incendiate, biserici distruse, gospodării pustiite, populația română ridicată cu sila și deportată, fruntașii români împușcați și îngropați sumar, chiar în beciurile poliției sovietice.

Atâta dorință de răzbunare a deslănțuit în sufletele ostașilor descoperirea dezastrului, încât nimic nu-i mai putea opri din elanul înaintării. Basarabia trebuia desrobită cât mai curând, pentru a se pune, cu un ceas mai de vreme, capăt teroarei deslănțuită de armata roșie.

La 27 Iulie întreaga provincie era eliberată de sub jugul pustiitor al comuniștilor.

Regăsirea fraților a fost prilej de neuitată bucurie. Armata desrobitoare a început de îndată opera de refacere, de reclădire a bisericilor, de reinstalare a Crucii și a credinței în cinstea și elevlavia locuitorilor.

Intre timp, nici nu se terminaseră operațiile de curățire a Basarabiei și armata română forța Nistrul.

In zorii zilei de 17 Iulie, fără nicio pregătire de artilerie, ostașii români în tovărășia camarazilor lor germani, s'au aruncat voinicește asupra celor 182 cazemate ale liniei Stalin. Lovitura a fost neiertătoare. Călărești și vânătorii de munte au fost neasemuiți în vitejie. S'au dat lupte crâncene, dar ostașii români au ieșit pretutindeni biruitori. Armata sovietică a fost pusă în derută.

La 18 August a fost trecut Bugul, iar forțele dela Nord, atingeau Niprul.

Laurii gloriei erau puși pe fruntea ostașilor români, și Mareșalul Antonescu, îi cita prin ordin de zi pe întreaga armată:

„Unitățile Armatei a III-a s'au acoperit de glorie pe câmpurile de lupte ale Bucovinei, Basarabiei, Transnistriei și Ucrainei. Prin lupte grele duse zi și noapte, unitățile armatei au străbătut peste 1.500 km. pentru a înfige tricolorul românesc pe malurile Niprului.

Pentru bravura și virtuțile lor ostășești, le aduc mulțumirile și recunoștința Patriei și a M. S. Regelui".

La 15 Septemvrie 1941 armata română trece și ea Niprul și continuă să cucerească kilometru cu kilometru în neprietenoasa stepă Nogai.

La 22 Septemvrie, inamicul încearcă însă o izbitură, în care își pune toate speranțele, atacând forțele române în direcția Berislav. Cu toată vremea înrăită brusc, cu toată disproporția de forțe, armata rezistă cu îndârjire. Puhoaie de trupe sovietice și torente de care blindate, atacă timp de 9 zile, dar ostașii rezistă în luptă corp la corp, până când soarta inamicului e pecetluită de sosirea vertiginoasă a diviziilor rapide germane.

De unde rușii începuseră să-și formeze certitudinea unei victorii, bătălia, marea bătălie dela Marea de Azov s'a încheiat prin cea mai impresionantă înfrângere, inamicul lăsând pe teren 120.000 prizonieri. 700 care de luptă, 4.000 autocamioane și imens material de război.

Cucerirea Odesei de către trupele române, în colaborare cu trupe germane la 16 Octomvrie, a avut un răsunet tot atât de mare.

Insuși Führerul Marelui Reich, prin meritata sa telegramă către Mareșalul Antonescu, elogiază astfel bravura românească dela Odesa:

„Cucerirea Odesei încoronează cu o mândră faptă istorică lupta de eliberare a poporului român, sub viteaza și împlinitoarea d-voastră conducere. Primiți pentru acest mare succes cordialele mele felicitări. Această mare faptă de arme românească contribue deopotrivă la victoria finală a oștirilor noastre unite prin sânge și fier".

Către sfârșitul lunii Octomvrie, trupele învingătoare la Marea de Azov, se îndrepta spre Crimeea. Peninsula e ocupată treptat, dar marea cetate a Sevastopolului, dotată cu excepționale sisteme de întărire, rezistă. Victoria însă nu a fost mai puțin mică în acea nemaipomenit de cumplită iarnă a anului 1941.

Sosirea primăverii rezerva armatelor aliate noi victorii. Bătălia din peninsula Kerci, de unde comuniștii vroiau să deslănțuie o formidabilă ofensivă, s'a terminat prin cea mai rușinoasă înfrângere: 169.198 prizonieri, 1.397 tunuri, 284 tancuri, 123 avioane, plus 13.600 tone scufundate.

Puțin după mijlocul lunii Mai 1942, o altă bătălie însemnată și o altă victorie răsunătoare anunțată la 30 Mai: Harcovul. Armatele 6, 9 și 57 sovietice au fost complet nimicite: 240.000 prizonieri, 1.249 care blndate, 2.026 tunuri și o enormă cantitate de material, au căzut în mâinile învingătorilor.

La scurtă vreme după aceste răsunătoare victorii, la 1 Iulie 1942, răbufnea în lumea întreagă vestea căderii Sevastopolului, după lupte de o violență memorabilă.

La 8 Iulie se deslănțue pe frontul Stalino-Taganrog atacul diviziilor române, care flancau înaintarea germană spre Rostov și cotul Donului. La 27 Iulie trupele române trec fluviul prin surprindere, în vreme ce blindatele germane străpung drum prin liniile inamice, spre Stalingrad. La sfârșitul lunii August, ostașii români ajungeau în fața primelor cazemate din centura fortificată a Stalingraduiui, la 25 km depărtare de apele râului Volga.

In vremea aceasta, operând autonom, alte divizii românești străbăteau peste 600 km în 8 zile, cucerind la 9 August portul Jeisk, rând pe rând alte localități, până la Temriuk, unde intrau la 24 August. Peste trei zile, călărești români pătrundeau în portul Anapa. In colaborare cu trupele germane care coborau dinspre Krasnodar, unități române participă la cucerirea portului Noworossisk, în timp ce alte unități românești ocupau peninsula Taman, trecând peste strâmtoarea Kerci. Mergând din cucerire în cucerire: la 28 Octomvrie vânătorii de munte luau cu asalt Nalcikul, deschizând drumul spre defileurile munților Caucaz.

Trupele române au fost pretutindeni. Infanterie, artilerie, pionieri, aviația și marina, egal de brave, au înumărat tot atâtea succese pe uscat, în aer și pe apă. Astăzi, armata M. S. Regelui Mihai se bate în Kuban, unde își încununză fruntea cu lauri izbânzi, văzându-se noi citate în comunicatele Marelui Cartier General al Führerului.

Numărul celor distinși cu înalte decorații, cu „Crucea de Fier" germană, cu „Crucea de Cavaler al Ordinului Crucea de Fier" cu „Mihai Viteazul", este tot atât de mare ca și faptele de arme cu care s'au ilustrat armata română în acești doi ani de jertfe și biruințe.

Alături de armată nu trebue uitată solidaritatea poporului român care a sprijinit marele efort al ostașului de pe front. Prin contribuții benevole, prin acte de inițativă personală, populația a luat parte activă la războiu, sporind posibilitățile de izbândă.

Provinciile desrobite, ca și teritoriile eliberate de teroarea comunistă, au fost organizate imediat și viața normalizată. Bisericile au fost pretutindeni refăcute, copiii botezați în numele lui Cristos și icoanele desgropate și repuse cu cinste sub candele, în casele credincioșilor. Victoria armelor a însemnat victoria însăși a crucii, a credinței.

Oțeliți sufletește în lungul calvar al istoriei noastre, am rămas dârzi ch ar atunci când vitregia vremurilor a vrut să ne încerce.

Astăzi, după încheierea celui de al doilea an de războiu cu cel mai crud și mai nesățios din adversarii noștri, pornim mai hotărîți ca niciodată, să învingem.

Țarcă mai șoviăiau în fața obligațiilor internaționale, comuniștii nu urmăresc însă decât năruirea tuturor Statelor a căror formă de guvernământ e contrarie năzuințelor lor de revoluție mondială. Regimul comunist învingător, ar însemna ruina, distrugerea și moartea cea mai grozavă pentru toată suflarea din Statele învinse. In această privință nu poate fi îndoială. Ruina semănată în propria lor țară, măcelurile săvârșite în Polonia, în Statele Baltice, în Basarabia, spulberă iluzia neîncrezătorilor. Decât o moarte lașă, în mocirlă, mai bine o moarte bravă, încununată de laurii datoriei împlinite. Țara și Neamul numai astfel își vor salva eternitatea.

Avem ocaz a unică în istorie să ne asigurăm granițele dinspre Răsărit.

Pentru aceasta nu ne rămâne decât o poruncă: Victoria cu orice preț.

S.

... UN CUVÂNT NESĂBUIT AL TAU, POATE ADUCE NENOROCIREA ȚĂRII.-

Nu uitați că între armele cu care vrăjmașul încearcă să slăbească rezistența națională în aceste zile de luptă hotărîtoare pentru existența neamului, este știrea falsă, este svonul viclean strecurat și minciuna turburătoare.

MAREŞALUL PE FRONT

La plutonul unui sublocotenent teolog, Mareşalul Conducător află şi un condamnat, venit aci spre a se purifica prin bravură. Soldatul mărturiseşte că a dezertat tot din pricina pasiunii de uniformă: făcuse raport să fie admis la Şcoala de pilotaj şi văzând că rezoluţia tot întârzie...

— „Nu există nicio scuză!“ — se înfruntă mânios Mareşalul Antonescu... „Este ultima încercare pe care o fac cu voi!.. Aţi văzut ce-am hotărît; numele dezertorului, chiar atunci când întârzierea întâmplător din permisie, este scris pe lista infamantă şi la biserică, şi la primărie, şi la şcoală!... Am să vă pun şi o pecete!... Cine „rămâne de unitate“, cum se spune, pe viitor va rămâne şi de viaţă!“...

Graiul Mareşalului, tot mai dârz, se înalţă dominator, răsunând până dincolo de frontul soldaţilor:

— „Să audă toată ţara, făgăduiala pe care o întăresc aci şi astăzi: după războiul acesta nu se va mai întâmpla ceea ce s'a petrecut după războiul trecut!.. Eu, să mă cunoaşteţi! — sunt şi îndurător la iertare, dar ştiu să şi pedepsesc cumplit!... Cel care „rămâne de unitate“, să ştie că după moartea lui rușinoasă, va mai pătimi pălmuirea rușinii şi copilul lui, purtându-i odată cu numele şi blestemul!...

Trăgând apoi de o parte pe sublocotenentul teolog, Mareşalul Antonescu îl descoase:

— „Pe un om ca ăsta, să-l ai mai de aproape!... Şi cu sfatul, şi cu instrucţia! Educaţie, îndemn, exemplu!... Astea faceţi, — şi instrucţie, mereu instrucţie! Am venit aci să ne batem, nu să huzurim pe plaje!... Eşti puţin vinovat şi Dumneata, dacă un ostaş ca ăsta nu se întoarce om în sat!... Ai ajuns să a încredere, să te baţi cu el?“.

Ofiţerul se codeşte să răspundă. Mareşalul Antonescu, continuă:

— „Orice om poate să greşească... Se poate şi îndrepta!... Trebue să ai încredere: să-l galvanizezi, să lupte cum îi spui Dumneata!... Dacă nu te bizui pe el, înseamnă că nu-l duci!...

Mareşalul se opreşte, iritat, sublocotenentul acesta cu vocaţie sacerdotală contrariază într'ânsul, în omul de acţiune, pasiunea de a strămuta şi munţii. Ar trebui să fie, aceasta, şi năzuinţa unui om al bisericii... se pare însă cam olog, avântul regenerator al acestui teolog...

— „Trebue să ai energie!“, — îl îndeamnă Mareşalul Conducător... „Ce trebue să mai spun eu, atunci?... Ce trebuia să spun eu, om cărunt, care, când Ţara s'a prăbuşit, am prins-o bărbăteşte în braţe, m'am străduit, am salvat-o?... Trebue să ştii ce are în suflet fiecare om, din plutonul d-tale!... Unde nu găseşti nimic, să pui din sufletul şi din credinţa dumitale!... De când eşti aici?... De când ţi-a venit acest soldat?“...

— „Din Septemvrie 1942“, — răspunde molatec ofiţerul, cu multă indulgenţă eclesiastică în voce.

— „Din Septemvrie 1942“, — tună Mareşalul — dacă mi-ar fi dat cineva pământul în mână, aş şti tot ce se pe trece pe el!.. Ai să mori de viu, d-le sublocotenent!... Alţii trăiesc după ce mor!... Eu vreau să te simt că trăieşti, mă, auzi?“...

Cravaşa se agită nervoasă; ai crede că Mareşalul a fost pus „în nervi“... Dar dela o clipă la alta, ca la o răsucire instantanee de comutator, — îndată ce efectul răscolitor al mâniei a lucrat acolo unde trebuia făcută inoculaţia stimulentă, — Mareşalul Antonescu redevine omul liniştit de adineauri. Bate afectuos pe umeri pe sublocotenentul acesta care trebue totuşi încurajat, a cărui unică vină este că s'a nimerit de temperament contemplativ, aşa cum se naşte altul oacheş sau blond. Şi consolându-se cu gândul că un asemenea tânăr va face mâine, poate, un excelent misionar, exclamă cu ciudă şi cu impacienţă:

— „Ah!... Când am să ajung să trăesc în oastea şi în ţara asta, să vă văd pe toţi ca Vânătorii de Munte!“...

...Câteva clipe, Conducătorul tace... Şi deodată, adresându-se unui pluton din stânga care îl ascultă în neclintire, rosteşte răsunător:

— „Să fiţi toţi ca Vânătorii de Munte!“...

...Departe de poziţiile ostaşilor cu beretă pe sprânceană, vorbele acestea planează către zări, însufleţind în noi ecouri şi imagini abia uitate, din zilele dinainte... Sunt sonore nume de victorii, semeţe răspunsuri rostite cu fruntea spre soare, cadenţe de paşi voinicește bătuţi de pământ, în ritm şi ropot de izbânzi, în pulbere de epopee... Nalcik... Alagir... Capella... Şi dinspre crestele dela Sapungora, şi dinspre crucile dela Novo Schuly, graiurile eroilor răspunzând Mareşalului Conducător: „Crucea de Fier“ la Baksan!... „Virtutea Militară“ la Vladicaucaz... „Mihai Viteazul“ la Malaja Belosiorka!“...

— „Să fiţi ca Vânătorii de Munte!“...

...Peste nemărginirile de stepă ale Băsăritului, mai răsunător decât toate ordinele de zi şi mai superb decât toate furajerele fluturătoare pe stindarde, Mareşalul Antonescu trimite de aci batalioanelor de cremene răsplata lor cea mai augustă, cel mai vibrant cuvânt de despărţire... Nu sunt culmi, nici codri prinprejur, ca să strămute din colnic, în colnic ecoul. Dar nimeni nu se îndoeşte printre noi, că acolo, prin văile carpatine unde vântul va purta de aci răsunetul acestor cuvinte, nu va rămâne ostaş de batalion care să nu-şi şoptească plin de mândrie răsplătitorul salut al Mareşalului Antonescu:

— „Să fiţi toţi ca Vânătorii de Munte!“...

Dacă n'am fost eu acolo!...

...Grajduri... bucătării... Ici trebue găsită altă alimentaţie pentru aceşti români de şes, cărora nu le prea place peştele, dincolo sunt scoşi la conovăţ caii, ca să nu slăbească în grajduri

— „Tu unde ai luptat?“, întreabă acum Mareşalul pe un pionier cu şevron de rănit.

— „La Stalingrad!“...

— „Dar tu, de colo cela tânăr?“...

— „Eu am fost rănit la Doneţ!“...

— „Când am fost eu pe front, de-am trecut atunci pe la voi, erai şi tu acolo?...

— „Sigur că am fost!“...

In mlaştinile Cubanului pionieri români de asalt se apropie de liniile inamicului

Pe front Mareşalul se interesează de aproape de instrucţia ostaşilor

— „Dar tu de colo cel tânăr!... Tu n'ai mai fost încă pe front, aşa este?“...

— „N'am fost, să trăiţi Domnule Mareşal!“, — strigă strengăreşte bobocul.

— „Păi dacă n'ai văzut încă bolşevici, n'ai să te sperii de ei?, — glumeşte Mareşalul.

— „Ei să sperie de mine, să trăiţi, Domnule Mareşal!“...

...Sunt în formă astăzi, dorobanţii Generalului Niculescu-Cociu...

— „Nu-ţi mai fac nicio recomandaţie“, — îl recompensează Mareşalul Antonescu... „Văd că ştii ce ai de făcut!“...

Automobilele vin să ne ia, ducându-ne la un comandament vecin, unde Mareşalul Antonescu ţine neapărat să decoreze doi ofiţeri germani: Marea Cruce a „Coroanei României“ pentru Generalul Hartmann, comandorie „Stelei“ pentru Colonelul Vilke. Şi din nou, lungi km de şosea prăfoasă, spre a vizita un spital de campanie german, distribuind ţigări şi cuvinte prietenoase. La întoarcere, în faţa avionului gata de decolare, Mareşalul nu se poate împiedeca de a mai întârzia puţin la sfat cu soldaţii companiei de onoare, tot dorobanţi:

— „Cu ce regimnet şi până unde ai luptat tu, cel decorat?...

— „Până la Volga, să trăiţi, Domnule Mareşal!“...

— „Ai văzut Volga?...

— „Da Domnule Mareşal!“...

—„Bravo, ţie!... Eu n'am văzut-o!“..

...Îi simţi pe aceşti viteji atât de familiarizaţi cu peripeţiile fantasticei şi năzdrăvanei lor aventuri, încât acum, când ostaşul acesta spune că şi-a adăpat caii dela cheson în fluviul sacru al ruşilor, în Volga aceea tot atât de venerată ca şi Nilul sau Eufratul, te aştepţi să adauge:

— „Nu e mare treabă!“...

Mareşalul face un ultim popas în faţa unui gradat cu priviri semeţe:

— „Tu unde ai luptat?“...

— „Întâi, la Odesa... Pe urmă, la Sevastopol, cu divizia dela Balaclava!... Am fost şi pe Doneţ, tot cu ea!“...

Mareşalul Antonescu râde:

— „V'au cam dat înapoi, acolo!“...

— „Nu ne-au dat, Domnule Mareşal!“...

— „Prima dată, v'au dat înapoi!“,— insistă Mareşalul.

— „Da!... Dar a doua oară, am mers noi înainte!“. — nu se dă nici gradatul bătut.

— „Bine, bine“, — stăruie pentru adevăr Mareşalul, — „dar prima dată, tot v'au dat!“...

Ostaşul, colţos şi mândru, din rasa celor îndrăgiţi de Mareşal, nu se lasă înfundat nici de data aceasta. Şi fără a ezita o singură clipă, în faţa acestei Rusii uriaşe, cu care el nu s'a temut să se ia la trântă, răspunde foarte serios:

— „Da!... Dar atunci n'am fost eu acolo!“...

Pentru prima dată în această inspecţie, Mareşalul renunţă să aibă ultimul cuvânt... Este atât de exaltantă bravura acestor Românaşi, pe care nu-i intimidară blindatele vrăjmaşe, de vreme ce nu i-a vârât până acum în sperieţi, nici Rusia asta gigantică!... „Cum vrei să te simtă Rusia asta mare?“... Ne revin în minte aceste vorbe de adineauri ale Mareşalului, care pare că însfârşit şi-a găsit omul... Nu se satură privindu-l, pe ostaş şi pe camarazii lui dorobanţi. Simţi că ar vrea să le lase cu această privire o vorbă de dincolo de cuvinte, mărturisirea de mândrie spovedită într'un elogiu suprem şi mut, pe care îl desluşeşti în zâmbetul mulţumit:

— „Sunteţi ca şi Vânătorii de Munte“...

Sublt. rez. ION DUMITRESU

SCRISOARE DE PE ZONA

Iubiţii mei părinţi şi fraţi
Din plaiuri depărtate
Eu scriu şi vă trimit de aci
Noroc şi sănătate!
Şi rog pe Bunul Dumnezeu,
Vă aibă în a sa grijă.
Cât despre mine veţi afla
Sunt sănătos şi bine
Nu-mi duceţi grijă de ceva
Ne vom vedea ca mâine.
Aş vrea să zbor până la voi
Să vă alin durerea
Dar nu pot ca să părăsesc
In larg supravegherea.
Stând tot de veghe ne'ncetat
Pe litoralul mării
Azi nu mai sunt cum am fost ieri
Flăcău sau puiul mamii
Ci sunt ostaş şi vreau să mor
De gât cu toţi duşmanii.
Avem şi noi un singur crez
Şi o sfântă datorie
Să ne-apărăm în veci de veci
A noastră Românie.
De aceea Ţara ne-a trimis
La marea cea albastră
Să'nlăturăm pân' la sfârşit
Primejdia rusească.
Cu mâna gata pe trăgaci
Cu ochii prin reţele
Aştept s'apară cioloveci
In faţa mitralerei.
Şi chiar de ar fi să mor pe aici
Să nu mă plângi tu, mamă
Azi tunul este tatăl meu
Şi Ţara-mi este mamă.
Cu arma în mână voiu muri
Zdrobind pe cei fără de lege
Şi voi striga şi din mormânt
Trăiască al nostru Rege!
Doar numai astfel vom putea
Să ne-apărăm moşia
Trăiască al nostru Mareşal!
Trăiască România!

Soldat N. ŢAGA

Calul, un camarad nedespărțit pe front

Un camarad credincios: CALUL

Jertfa într'un război este suprema înfrățire cu destinul neamului pe care-l aperi și cu brazda strămoșească pe care o stropești cu sângele tău. Din jertfa ostașilor s'au ridicat temelii de veacuri neamurilor, icoane la care au ars deapururi năzuințele și visele sfinte ale unei nații. Inaintea lor și pe țărâna ce ascunde noianul de vieți pornite spre marea chemare a timpului, genunchii se pleacă sfioși și fruntea se clatină în bulgări de sgură. Din tăcerea în care ne sunt îngropate gândurile, lacrimile, pornesc să lumineze aducerile aminte, pentru ca viața lor să le fie și dincolo de țărmul luminat de aureola crepusculului pământesc, plină de admirația și înțelegerea noastră.

Intr'un război, ca în nicio altă parte, cuvântul „camarad", sună mai duios decât cuvântul de „frate". Nopțile petrecute între obuze și în șanțurile pline cu noroiu și apă te fac să înțelegi profund semnificația acestui cuvânt, ce te urmărește toată viața. Cunosc atâtea cazuri când după războiul cel mare din 1916, mulți au rămas mai legați decât frații, iar la un general de vânători care săvârșise mari fapte de arme, veneau țăranii care luptaseră sub comanda lui și după atâtea ani să-l vadă și să stea cu el de vorbă măcar câteva minute.

In fața morții de fiecare clipă, sub amenințarea permanentă a pericolului, inima ta bate la fel ca a camaradului de lângă tine și sufletul tău ca un porumbel obosit se contopește cu al lui. De un singur camarad însă, poate tot atât de credincios, nu se vorbește decât prea puțin: calul. Dintre toate animalele de pe pământ, lui i-a fost dat să ia parte la grozăviile războiului, la fel ca și omul.

In cele mai grele lupte, sub cele mai înfiorătoare bombardamente el este mereu prezent, fie trăgând tunul, purtând mitralierele pe spate, fie pătrunzând în pozițiile dușmane în iureș năpraznic. Fără cal, cu toate că actualmente mare parte din armată este motorizată, nu ar fi posibil războiul. Sunt atâtea piedeci, atâtea greutăți, pe care le învinge calul. Figura lui frumoasă și blândă, cu ochii expresivi și mari, ia aspecte exteriorizate de stările sufletești, după pericole ce survin, la fel ca și ostașul.

Nopți întregi, fără pic de odihnă, poartă pe spate pe camaradul său ostaș și de multe ori cuvintele de mângâiere spuse în șoaptă la ureche îl încurajează.

Și calul moare pentru țară, la fel ca ostașul, însă anonim și fără pic de lacrimă, căci destinul lui l-a separat de înțelegerea rostului pământesc, de bucuria de a fi strigat pe nume și plâns.

Se cuvine un gând de adâncă recunoștință și de dragoste pentru acest blând animal, căruia i s'a smuls inima și odihna grajdului, pentru a lua parte la luptele cele mai grele din toate timpurile și care moare pentru om și pentru civilizație.

Războiul acesta, care a cunoscut atâtea jertfe și lacrimi, cu lupte cum nu s'au mai înregistrat până acum, ne face să ne amintim și să ne gândim cu drag și admirație la jertfa tovarășului întru suferință, calul, și să-i mângâiem lacrima pierdută în seninătatea ochilor lui mari.

Const. Salcia.

Frăția de arme dela Mal-Garașewka

E un întuneric besnă. Nu se vede nici măcar la un pas. Și de sus, cerul, aruncă o ploaie măruntă și deasă, însoțită de un vânt aspru, care ne biciuie fețele. Și tocmai în această noapte, regimentul de dorobanți, pe care-l însoțesc de peste un an de zile, aici pe front, după ce trecuse victorios la Orel, la Sosipetopoli și Lozovaia, primește ordin de deplasare, ca să meargă și să ocupe o nouă poziție, de data aceasta pe malul Donețului, schimbând astfel o unitate germană.

Și numai de câteva zile vlășcenii noștri, pieptiș cu inamicul, în bazinul dela Harcov, acolo în diavoleștile rezistețe ale inamicului, transfigurați ca pentru o comunicare, ieșiră victorioși.

Și așa, prin noapte, șerpuind în ploaie, fără nicio șoaptă, intrăm în acest sector, de luptă, în timp ce camarazii noștri germani se strecoară în alte părți.

Nicăeri și din nicio parte nu se auzea nicio răsuflare. Din când în când doară, câte o întrebare scurtă ca o adiere de frunză, urmată de un răspuns târziu:

„Mai rămâne vreun ostaș german cu noi aici?

— „Nu mai rămâne nimeni; noi ocupăm întreg sectorul", îi răspundea camaradul de alături, în șoaptă, printre picăturile ploii, să nu fie auzit de inamic, care se găsea la 50 m pe celălalt mal al Donețului.

Dar, dintr'o parte a cerului, întunericul se urcă din ce în ce mai sus. Acolo în partea de Sud a satului Mal-Garașewka, sub un păr și la marginea unei livezi, se arată odată cu primele raze ale zorii zilei, 2 cruci privind spre cer. Dar cine le-a văzut în noapte! Sunt doi camarazi germani căzuți de curând: Gefreite Kurt Becker, Felduposten 28.070 c și Gefreite Hugo Heilig, 6/I. R. 534.

Doar ei mai odihnesc aici, în acest sector de luptă, să facă de strajă, după moarte, ca și în viață, pe malul Donețului, alături de noi românii, camarazii lor de arme.

După câteva zile, însă, într'o altă dimineață, după o noapte, când întunericul era înroșit de focul armelor, a mai apărut în dreapta încă o cruce, iar în stânga alta: Ruse Ion, Gostineanu Nicolae și pionierul Văduva Dumitru.

Și atunci când dorobanții noștri vlășceni au forțat frontul și au primit ordin să treacă furtună prin apa Donețului, încă vreo câteva cruci au rămas alături de cei doi camarazi, ca să vorbească peste ani și vremi de vitejia dorobanților noștri.

Acolo, la Sud de satul Mal-Garașewka, dincolo de idealurile cântate de poeții noștri, visate de noi, învățate în școli, alături de Gefreite Kurt Becwer și Hugo Heilig, și alături de atâția camarazi germani cu care am trecut Prutul, Nistrul, Bugul, ne-am luptat eroic la Odesa ca și în Crimeea, la Harcov, ca și aici pe Donet, trupurile ostașilor români odihnesc înfrățiți de-apururi cu camarazii lor de arme germani.

Iar, astăzi, în satul acela depărtat, la Mal-Garașewka, pe Donet, acolo pe unde a trecut războiul, sub umbra pomului bătrân, la capătul livezilor de iarbă și la margine de drum, prin grija deosebită a comandantului regimentului și prin râvna celorlalți, s'a ridicat o troiță simbol al frăției de arme și oglindă veșnică, în care puterea de jertfă a națiunilor își arată adevărata ei față și pe care s'au gravat aceleași cuvinte pe care ostașii le-aveau pe buze:

„Ajuns în țară eu te rog
Fă-mi cel din urmă bine
Pământul țării să-l sărut
Și pentru mine".

Preot cpt. ACSINTE DUMITRU

Indemn la luptă

Ne'ndeamnă glia să pornim la luptă.
Să desrobim ogoarele și frații
Acolo unde Țara noastră-i ruptă
Și clocotesc de tunete Carpații.

Dușmanii din apus și răsărit
Au năvălit ca să ne cotropească
Și'n ceasul mântuirii am pornit,
La luptă toată Țara Românească.

Ne'ndeamnă Voevozii din morminte
Și Ctitorii de Neam și de hotare
Să ducem lupta noastră înainte
Să facem iară Țara noastră mare.

Când oștile s'avântă în vâltoare,
Tresar eroii noștri din morminte,
Să ridicăm stindardele spre soare
Și să'ntregim iar, granițele sfinte.

Bat tunurile toate la hotare
Și oștile s'avântă peste plai,
S'aducă pacea sfântă pe ogoare
Și biruință Regelui Mihai.

GH. NEGURIȚĂ

Vânătorii de Munte

Din țara munților venim
Și nu cunoaștem margini,
In cartea neamului să scrim,
Cu sânge alte pagini.
In încleștare ne-a căzut
Seninul de sub frunte,
Și dușmanii au cunoscut,
Ce-i vânător de munte.
Și nu ne vor scăpa acei
Ce-au vrut a ne desparte,
Vom arunca obuze'n ei,
Și dincolo de moarte!....
Unde am fost, mereu să fim!
Ne spun cei din morminte!...
Iar altceva nu vrem să știm:
„Mereu tot înainte!"

Soldat EUG. PIPIȚĂ

CEI OPT VOLUNTARI

Ieri noapte au ținut atacurile până aproape în zori. Primul a început cu puțin înainte de a sosi pe poziție cazanele cu mâncarea de seară. După aceea atacurile s'au repetat din oră în oră. La început focuri izolate de armă automată băteau flancurile pozițiilor deținute de un batalion din Divizia..., ca mai târziu să se concentreze pe tot sectorul un foc ucigător de brandt-uri și artilerie anti-tanc

Rafalele nu încetau o clipă.

Pe Caban, la vale, apele mânau limbi uriașe de flăcări. Ardea papura ce camufla bârcile de asalt ale rușilor. Artileria română le dibuise de cu ziua și odată cu căderea serii le incendiaseră rând pe rând.

Malurile joase ale Cubanului și mlaștinile erau luminate ca ziua. Obuzele ce țâșneau din gurile tunurilor cu tragere lungă, păreau scăpărări de amnar în noapte. Cu mult în spatele primei linii rusești ardea un sat întreg. Ca la un bal de curte domnească, jocuri de artificii multicolore descriau curbe, se încrucișau, ca apoi să pice cine știe unde și să frângă cine știe ce viață. Se trăgea cu gloanțe trasoare.

Patru atacuri până la Crucea nopții și trei până în vremea cântatului întâi al cocoșilor, au avut de respins infanteriștii noștri.

Sdrobit și stăvilit în fața obstacolelor de sârmă ghimpată, puhoiul sovietic cădea pentru a nu se mai ridica niciodată

La ora trei dimineața, profitând de liniștea momentană a inamicului, o patrulă de opt infanteriști voluntari, soldații: Vieru Alexandru, Popa Aurel, Calinov Matei Grigore, Donici Trofin, Mierov Oprea, Neacșu Florea și Lăcraru Const., sub protecția focului armelor automate, fac o incursiune în pozițiile bolșevice, trec rețelele, atacă prin surprindere un pluton rus, omoară 30 bolșevici, fac trei prizonieri, aduc un brandt, o mitralieră „Maxim" două puști mitraliere, un aparat telefonic, două pistoale mitraliere și câteva raniță pline cu muniție Când au pus piciorul în transeele românești, erau toți teferi. Au umplut de râs și voie bună bordeiul comandantului, care, cu ochii în lacrimi îi pipăia pe rând și le săruta obrajii.

— „Si cum făcuși, mă Vierule? Bată-vă norocul de ortaci.

— „Cum să facem, domnule căpitan, iaca am făcut și noi plimbarea asta că ne secaseră la suflet afurisiții. Să nu-ți lase hodină, măcar să înfulici două bucături de mâncare. Or să spune-o și mortilor trânteala ce le-am dat-o!"

Flăcăii râd, iar Donici Trofin, un basarabean cât o troiță își bate călcâiele bocancilor ca la o horeală în sat S'a întins râsul ca un gumilastic, a plesnit afară din bordeiu și a cuprins întreaga poziție. Se râde voinicește ca la ei în zilele de sărbătoare, când tot satul se întrece cu pocalele, cu chiuiturile sau cu furatul betelor la fete.

Mă prinde ziua deabinelea pe poziție la G. Soarele s'a ridicat sus de un stat de om. In bălțile Cubanului a început să fiarbă apa și mâlul. Și dela ruși și dela noi, rar de tot se aude câte o răbufnitură de „greu". Incolo liniște Pe front liniștele de clipe sau ceasuri, prevestesc bătălie, aduc moarte. Soldatii numai râd. Unul a prins a cânta: „cărărue cărărue care duci la București . . " Altul citește o scrisoare scrisă cu plaivazul, cu glas tare, ca pe epistolia Maicii Domnului: „... și să afli Mărine, că fata noastră a prins a umbla în picioare..."

Serg. t r. HODOS ION

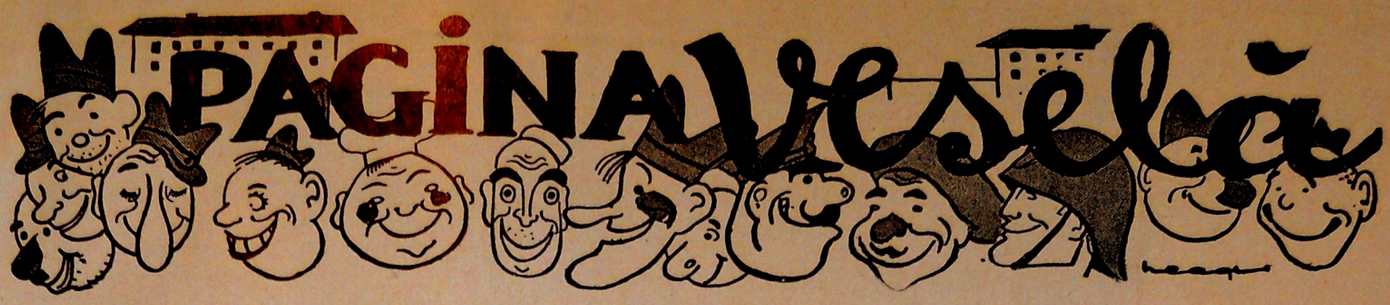

PROFESORUL DISTRAT

Doctorul Uitucescu intră în sala de disecție, unde un mare număr de studenți îl așteptau, ca să se înfrupte din știința acestui renumit profesor, care era o celebritate în materie de chirurgie.

Dar profesorul doctor Uitucescu mai era celebru și prin distracțiile lui.

Așa de pildă, doctorul nostru avea obiceiul să prindă pe ușa dela intrare un bilet cu cuvintele: „Nu sunt acasă", pentruca lumea să nu sune în zadar.

Intr'o zi ieșind din casă, prinse biletul pe ușă, și făcu câțiva pași. Ajuns în stradă, privi în sus. Cerul era înourat:

— Aha! — o să plouă! Să-m iau și umbrela!

Se întoarse grăbit spre casă, iar privirea îi căzu pe biletul care anunța în cele trei cuvinte că nu era acasă.

— Nu-i acasă! Nu face nimic...

Și plecă.... fără umbrelă.

Intâmplări de acestea se petreceau aproape zilnic. Câteodată pleca în oraș în papuci de casă.

Când intră în sala de disecție doctorul Uitucescu era bine dispus. Își roti privirea cercetătoare pe deasupra capetelor studenților, apoi începu:

— Astăzi, vom face tăierea unei broaște, domnilor. Am luat cu mine de acasă una.

Își băgă mâinile în buzunări, căută cu un aer preocupat. Studenți erau numai ochi și urechi.

După câteva clipe, scoase din buzunar un obiect învelit în hârtie. Îl desfăcu nedumerit și găsi o tartină de pâine.

Doctorul Uitucescu privi mirat tartina din mâna lui, apoi exclamă stupefiat:

— Cum se poate?! Știu precis c'am mâncat acasă tartina, și broasca am pus-o în buzunar! Nu cumva oi fi mâncat broasca!

La restaurant

— Ascultă chelner, spuneai că porția asta de salată e dublă!

Da, domnule.

— Atunci de ce are numai un singur vierme?

Epistoliile fruntașului Neață

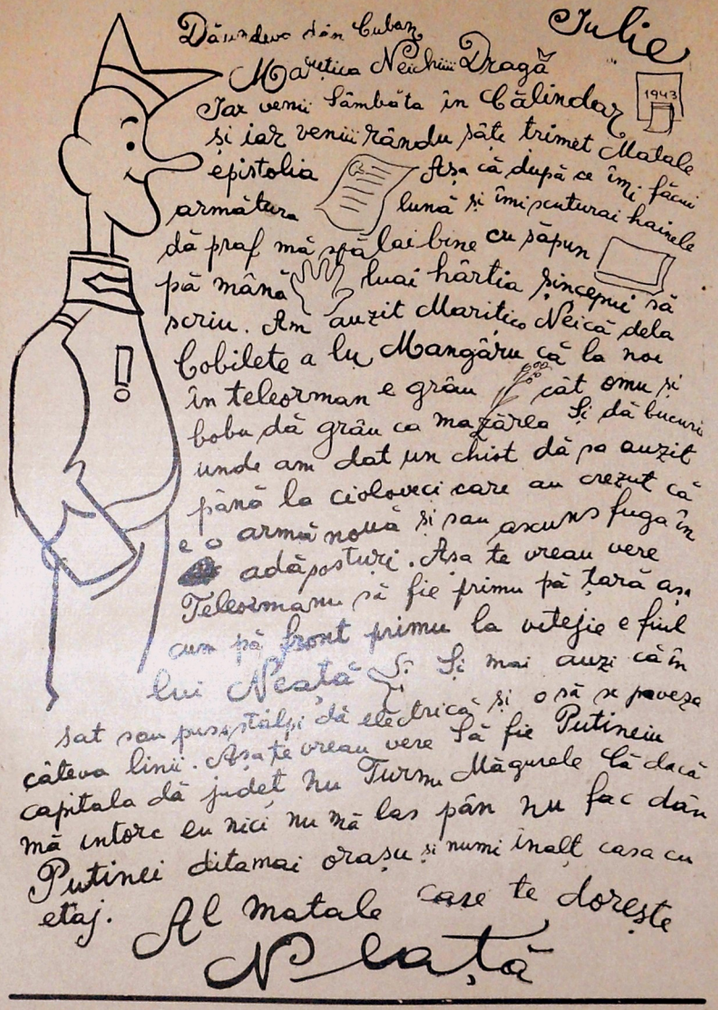

GHICITORI

In pădure născui
In pădure crescui
Acasă dacă m'au adus
Hora împrejur mi-au pus.

(Masa)

Am un pom frumos
Cu ramurile în jos,
Iar rădăcina o ține
Drept în sus ca mine.

(Omul)

MAGARUL

Lume multă-i adunată
Stă tramvaiul de plecare,
Taxatorul dela ușă
Strigă tare'n gura mare:
„Nu e loc... e plin tramvaiul
Vine altul... așteptați!...
Iar de nu, atunci cu toții
Voi spre casă'ncet plecați!"....
„Ian mai taci!, îi strigă unul
Nu striga tu în zadar,
Fă-mi tu mie loc îndată
Doar nu sânt al tău măgar!"....
— Taxatorul-i zice-atuncia:
„Vino, intră făr'habar,
Căci tramvaiul e ca o navă
Și-i chiar lipsă de-un măgar"...

OREST HORIA PAȘCANU

Strigături

Măi Române ardelene
Pentru tine om lupta
Frați robiți de multă vreme
In curând vom libera.

Păsărică sprinteioară
Du-te 'n lume, du-te 'n țară
Și-adă-mi pâte de secară
Să-mi frig doruleț iară

Fată, cum vânduși cocoșu
Fuga îți cumpărași roșu
Obrajii ți i-ai vopsit
Și singură te-ai pocit.

Neață camuflat

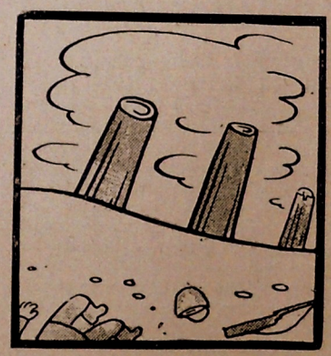

Unde e Neață?

Pățaniile fruntașului Neață

de Neagu Rădulescu

— Mă urmărește un bolșevic și eu n'am nicio armă la mine, doar o frânghie cu care trebuia să aduc niște lemne.

— Rumanski! Unde o fi rumanski?

— Stăi încetișor ciolovecule că o să crezi că te trage la cer, tătucul tău ăl mare!

— Văleu! Cu rumanski ăștia nu merge în niciun fel!

Faptele săptămânii

DIN ŢARA

Ordin de Zi pe Armată Nr. 44 din 6 Iulie 1943

Se citează prin Ordin de zi pe Armată, sublocotenentul de rezervă Gâdiuţă Nicolae din Regimentul 33 Dorobanţi, pentru bravura personală şi spiritul de sacrificiu dovedite pe câmpul de luptă în faţa inamicului.

Ofiţerul a comandat tot timpul unitatea în linia I-a şi a fost rănit, fără a se evacua, de şapte ori.

Ultima rană a fost atât de gravă încât, devenind mare mutilat, a fost transportat în interior.

Gestul şi faptele sale stârnesc admiraţia Armatei şi meritâ recunoştinţa Patriei.

Prezentul Ordin de zi va fi adus la cunoştinţa întregei Armate.

ANTONESCU
MAREŞAL AL ROMÂNIEI
şi
CONDUCĂTORUL STATULUI

Ministrul apărării naţionale,
General de Divizie C. Pantazi

DIN CRIJA CEA MARE ce o are pentru Tară, d-l Mareşal Antonescu a inspectat în ziua de 30 Iunie a. c. diferite autorităţi, localuri şi aşezăminte din judeţul Prahova.

Ca un bun părinte a mulţumit celor care şi-au făcut datoria, dând sfaturi acolo unde era cazul, în acelaşi timp pedepsind pe cei găsiţi în neregulă (cazul funcţionarilor din Administraţia comunală a Primăriei Ploieşti).

D-l EDUARD PALIN, trimis extraordinar şi ministru plenipotenţiar al Finlandei la Bucureşti, a remis d-nei Mareşal Antonescu Ordinul „Crucea Libertăţii Finlandeze" cu insignă de cruce roşie, care i-a fost conferit de Excelenţa Sa Mareşalul Mannerheim.

D-L GENERAL FELDMAREŞAL VON MANNSTEIN a făcut săptămâna trecută o scurtă vizită în Capitală cu care prilej a predat d-lui Mareşal Ion Antonescu insigna „Scutul Crimeei" apoi a depus câte o coroană de flori la mormântul „Eroului Necunoscut" şi la Cimitirul eroilor germani „Pro Patria".

ÎN ZIUA DE 5 IULIE au început la Facultatea de medicină din Bucureşti şi Sibiu cursurile de pregătire pentru studenţii care vor pleca să lucreze la sate.

Se ştie că, printr'o lege înfiinţată de curând, toţi studenţii medicinişti sunt obligaţi să lucreze la sate în timpul vacanţei de vară.

O ECHIPĂ alcătuită din orbii dela Aşezământul „Vatra Luminoasă" din Capitală au vizitat zilele acestea răniţii din Spitalul „Regina Elisabeta", dând cu acest prilej un spectacol, alcătuit din coruri şi poezii.

Răniţii au rămas foarte mulţumiţi de frumoasa atenţie a acestor fraţi fără vedere, veniţi să le mângâie rănile.

DIN INIŢIATIVA COMANDANTULUI Regimentului de Gardă al Mareşalului a luat fiinţă o cantină a regimentului pentru copiii de invalizi şi văduve de războiu.

Cantina s'a deschis Dumineca trecută în prezenţa d-nei Maria Mareşal Antonescu.

PENTRU VICTIMELE cutremurului din Turcia guvernul român s'a oferit să doneze lemne de construcţii în valoare de un milion lei.

PE STRADA VIORELE *din Capitală, în dreptul imobilului cu Nr. 30, gardianul public a găsit zilele trecute o lulea explosivă.*

Acesta a anunţat imediat comisariatul C reumscripţiei 23 Poliţie, care, la rândul său, a înştiinţat organele speciale ale Pirotehniei armatei.

Sosite la faţa locului, acestea au ridicat luleaua, ducând-o la Pirotehnie pentru a fi demontată cu amănuntul.

SÂMBĂTĂ 3 IULIE s'a făcut sfinţirea unei troiţe pe câmpul unei şcoli de aviaţie pentru sbor fără vizibilitate, în amintirea eroilor aviatori: locot. Dumitrescu Valeriu, locot. Constantinescu Reni şi maistrul Friptu, căzuţi la datorie, acum un an, în noaptea de 2 Iulie.

DE PESTE HOTARE

REVISTA ENGLEZĂ „Times and Tide" scrie că în Rusia Sovietică 20 milioane de oameni sunt supuşi la muncă silnică; ei nu au niciun drept, în schimb agenţii G. P. U-ului pot face orice vor cu ei.

SUBHAS CHANDRA BOSE, marele naţionalist indian, care a sosit de curând la Singapore, a fost ales preşedintele Ligii pentru independenţa Indiei.

POSTUL DE RADIO TOKIO a anunţat că Japonia a făcut toate pregătirile necesare, fiind gata să înceapă în orice moment atacul împotriva Australiei.

ZIARUL AMERICAN „Exchange Telegraph" scrie că Stalin se va întâlni cu Churchill şi Roosevelt, dar nu spune nici ziua, nici locul, ceea ce înseamnă că dorinţa conducătorilor Angliei şi Americii de a-l vedea pe dictatorul roşu, nu se va realiza curând.

MINISTRUL MARINEI americane a declarat că Statele Unite au pierdut 101 vase de războiu până în prezent, în luptele cu forţele Axei.

DISCURSUL D-LUI CHURCHILL, prin care anunţa amânarea pentru la toamnă a atacului împotriva Europei, a nemulţumit guvernul dela Moscova, scrie ziaristul Brown în „Washington Star", deoarece Stalin aşteaptă de un an de zile crearea unui nou front european de către anglo-americani.

SOVIETELE au până acum 10 milioane de morţi scrie în New-York Herald Tribune" un ziarist american care s'a întors de curând dintr'o călătorie de 7 luni din Rusia.

D-L LAVAL, primul ministru al Franţei a făcut declaraţii ziariştilor francezi, spunând printre altele, că Germania nu va fi bătută, Europa fiind acum de neînvins pe tărâm militar. Franţa are nevoie de muncă şi chib zuinţă, altfel mai târziu va fi rău pentru ea.

FORŢELE AERO-NAVALE ale puterilor pactului tripartit au distrus dela începutul războiului 2.754 vase de comerţ anglo-americane, având circa 17 milioane tone.

DUCELE MUSSOLINI a ţinut un discurs la reuniunea Directoratului partidului fascist dela Veneţia, arătând că poporul italian este strâns unit spre a şi apăra Patria de orce invazie anglo-americană şi de aceea el va rezista la orice atac până la victorie finală.

GENERALUL SIKORSKI, şeful guvernului polonez dela Londra, cu fiica sa şi mai mulţi ofiţeri ai statului major polonez au murit, prăbuşindu-se din avionul care abia se ridicase de pe pământ la Gibraltar.

Polonezii emigranţi care se găsesc în Suedia sunt de părere că moartea generalului Sikorski este opera serviciului secret al Angliei căci Sikorski încurca socotelile englezilor, în urma protestului pe care l-a făcut la Moscova pentru uciderea celor 12.000 de ofiţeri polonezi dela Katyn.

De asemenea se spune că generalul Sikorski avea la el nişte documente foarte importante.

Ascultaţi la radio între orele 13—13,50: „Ora ostaşului" (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marţea) şi „Ora ostăşească nemţo-germană" (Vinerea).

Evenimente din războiu

FRONTUL ANTI-BOLŞEVIC DIN RĂSĂRIT

Faza de „aşteptare" de pe frontul oriental a luat sfârşit. In dimineaţa zilei de 5 Iulie forţe puternice germane de infanterie, susţinute de formaţiuni blindate şi aeriene, au luat ofensiva în sectorul Bielgorod, dela Nord de Harcov şi prin atacuri viguroase, încununate de succese, ele au străpuns liniile inamice.

Sub presiunea forţelor germane cele sovietice s'au retras grăbit pe poziţiile întărite din spatele liniei principale de apărare, unde au organizat rezistenţa.

Această acţiune ofensivă germană cu caracter local s'a întins apoi şi în regiunea dintre Kursk şi Orel, unde lupte grele sunt în curs.

Forţele sovietice din sectorul Orel-Kursk şi din sectorul dela Est de Bielgorod, au susţinut repetate contra-atacuri puternice, în cursul cărora au suferit pierderi sângeroase şi de material.

Luptele terestre şi ariene au continuat în spaţiul cuprins între Orel, Kursk şi Est de Bielgorod, caracterizate printr'o mare violenţă.

Comunicatele sovietice din ultimele două zile recunosc că în unele secţiuni ale frontului central şi de Sud. Orel-Kursk-Bielgorod, unităţile germane au reuşit să pătrundă în liniile de apărare ale trupelor înaintate sovietice.

Comunicatul marelui cartier german se mărgineşte să anunţe că dintr'o operaţiune ofensivă locală încununată de succes, în sectorul Bielgorod, s'a ajuns în urma unor puternice contra-atacuri inamice. La extinderea bătăliei şi în regiunea dela Nord de Kursk, luptele devenind din ce în ce mai violente.

Acţiuni locale s'au desfăşurat în sectorul Hisciansk (frontul de Sud), şi în istmurile Careliei şi Aunus din sectorul de Nord finlandez.

Se subliniază că noile arme germane au fost o mare surpriză pentru inamic şi apărarea sovietică pur şi simplu nu e în stare să ţină piept acestor noi arme.

Ultimele informaţii ne arată că din oră în oră luptele au devenit mai înverşunate.

Din partea sovieticilor atacul la Nord-Est de Bielgorod a crescut în înverşunare.

Mereu au fost aruncate în bătălie noi trupe, tancuri şi avioane, pe rând, de către sovietici şi apoi în contramăsură de germani.

După cum au anunţat cercurile militare luptele au avut ca rezultat surprinzătoare succese germane.

Zona de luptă e cuprinsă la Vest de Kursk cu Orelul ca punctul cel mai nordic şi Bielgorod punctul cel mai dela Sud.

LUPTA DIN MEDITERANA

O bătălie aeriană s'a desfăşurat în cursul zilei de 4 Iulie deasupra câmpiilor Cataniei.

Puternice formaţiuni de avioane americane cu patru motoare, escortate de numeroase avioane de vânătoare, au încercat în patru rânduri să sboare deasupra obiectivelor din această zonă, însă au fost întâmpinate de escadrilele celui de-al patrulea regiment de vânătoare italian.

In urma grelelor lupte ce au urmat 18 aparate inamice au fost doborîte. Altele cinci au fost probabil doborîte, însă distrugerea lor nu a putut fi controlată.

In afară de acestea 95 de aparate anglo-americane au suferit stricăciuni.

Un număr de 9 vase cu un total de 53.000 tone şi o corabie de transport au fost scufundate de submarinele germane în Atlantic şi în Mediterana, cu toată puternica apărare de care erau însoţite.

Aceste pierderi au fost provocate inamicului în ultimele zile. Este vorba de vase care navigau în convoi şi de vase care navigau izolat.

RĂZBOIUL DIN PACIFIC

In Pacificul central o formaţiune aeriană japoneză a atacat, în ziua de 4 Iulie, vasele americane din apele insulei Rendova, arhipelagul Solomon) şi a scufundat 15 dintre ele, unele de transport, altele de debarcare; iar în luptele aeriene ce s'au dat în acelaşi spaţiu au fost doborîte 23 de aparate americane şi nouă japoneze.

Aviaţia japoneză stăpâneşte spaţiul aerian al insulei Rendova şi continuă atacurile împotriva trupelor americane debarcate în această insulă.

C. 64.061.—M.Ap., IMPRIMERIA CENTRALĂ, — BUCUREŞTI.